

jeg, det er i sin Orden, at der opstilles en Tarif for Søfarten med Hensyn til Beregningent af Lønningen, fordi der er Tale om frit Ophold ombord, Naturalier og deslige. Jeg mistænker heller ikke, at der ogsaa i andre Retninger og for andre Næringer kunde være nogen Grund til at give mere bestemte Regler og til ikke at overlade det Hele til et Skøn. Jeg antager ogsaa, at vi, hvis vi senere komme til et Gjennemsyn af Loven, ville komme ind herpaa. Jeg tror ikke, at det i dette Dieblit vilde være ganske let at gaa til en Bestemmelse af saadanne Regler; Forholdene ere jo saa forskjellige paa de forskjellige Steder i Landet, langt mere uensartede end med Hensyn til Søfarten, hvor man derfor ogsaa meget vel kan sætte bestemte Regler efter, hvad der er Røntume eller fastsat paa et Sted her i Landet.

Jeg skal endelig omtale Vædringsforlaget under Nr. 8, som gaar ud paa en Forhøielse af Understøttelserne. Det vil jo let ses, at naar Regjeringsforlaget indeholder det, der her staar, er det, fordi det har været det her i Landet sædvanlige. Det er jo ikke blot Tilfældet med Hensyn til Embedsmænd, men endogsaa ved alle de Understøttelser, som Rigsdagen voterer og bevilger til ikke saa ganske Faa, som ere i samme Stilling, og som have arbeidet for Staten, endogsaa meget langt nede i Samfundet, har man fulgt omtrent de samme Regler, som staa her. Nu forekommer det mig, at naar man fra Regjeringens Side skal fremsætte Forslag til en Understøttelse, som vel at mærke ikke skal udredes af Statskassen men af private Arbeidsgivere, er det en naturlig Maalestol, at man siger: Lad os nu se, hvad Staten giver i lignende Tilfælde til dem, der arbejde for den, hvad enten det nu er Embedsmænd eller Arbeidere, f. Ex. Jernbanearbeidere eller Lignende; lad os se, hvad Maalestol Staten anvender for sine Understøttelser og lad os saa forlange, at de Private omtrent efter en lignende Maalestol give Understøttelse til dem, de skulle forsyge. Det forekommer mig ganske overbevisende, og derfor tillader jeg mig at fastholde, at det, som her er foreslaaet, maa anses for at være rigtigt.

Vædringsforlag under Nr. 10 om, at Reglerne for Søforklaring skulle gjælde i

Tilfælde af, at Ulykkestilfælde ere indtrufne under Omstændigheder, der efter Lovgivningen nødvendiggjør Optagelsen af en Søforklaring, kan jeg ikke have Noget at erindre imod. — Jeg tror nu at have omtalt de Vædringsforslag, der ere stillede til dette Affnit, og da der heldigvis er kommet en væsentlig Enighed til Stede mellem Udvalget og Ministeren, latt jeg jo selvfølgelig paa overmaade mange Punkter henholde mig til den omhyggelige Medvejrelse, der fremkom fra den ærede Ordfører.

Reds-Þott: Det har interesseret mig overordentlig at høre, at den høitærede Minister nu ikke længere synes at staa saa ganske afgjort mod de tvungne Sygefaser, som han tidligere har gjort; thi det er jo dog ganske klart, at mange Foranstaltninger, som f. Ex. denne, meget let vil kunne lede til, at vi komme ind paa tvungne Sygefaser. Det er i alt Fald for mig Noget, som ikke vil være mig saa meget imod. — Naar jeg har taget Ordet her, er det væsentligst for at tage en vis Reservation ligeoverfor et enkelt Punkt i den foreliggende Sag. Det er allerede nævnt af den ærede Ordfører, at der er forskjellige Medlemmer, hvortil jeg hører, som have haft visse Betænklichkeiten ved at gaa med til, at de selvstændige Arbeidere i Landbruget, Fiskeriet og Søfarten skulle bringes med ind under denne Lov. Det er nemlig vor Optættelse, at vi derved lidt for meget forlade Frivillighedets Standpunkt, idet de, paa den Maade som hele Bidraget, Kontingentet, bliver udredet paa, blive tvungne Medlemmer, og det er ikke ved deres eget Initiativ, de komme ind. Jeg har ikke set nogen Anledning til i dette Dieblit at stille noget Vædringsforslag. Derimod kan jeg ikke negte, at jeg anser det af Mindretallet til § 4 stillede Vædringsforslag, hvorefter de „26 Uger“ forandres til „7 Dage“, for at være af overordentlig stor Betydning. Loven vil derved blive udvidet i en saa overordentlig Grad, at hvis det skulde blive vedtaget, vil det, i det Mindste for mig, være tilstrækkeligt til, at jeg ikke vil kunne stemme for Loven.

Th. Nielsen: Den høitærede Minister sagde, at jeg holdt saa overordentlig stærkt paa de 7 Dage. Nei, det er selvfølgelig